

Arrest

nr. 88 363 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in Grozny. U bent gehuwd en heeft drie kinderen.

Uw problemen ontstonden op uw werk. Sinds 2005 had u in Grozny een kleinhandel in bouw materiaal. Op 25/10/2011 kwamen twee klanten in camouflage-uniform uw winkel binnen. Ze deden een grote bestelling bouw materiaal en laadden dit op in een wagen die werd bestuurd door een derde persoon. Na het laden reed de chauffeur weg en de twee achtergebleven militairen weigerden te betalen. Hiervoor werd geen reden opgegeven. Toen ze wilden vertrekken hield u hen tegen en ontstond er een vechtpartij. Op de vechtpartij stroomden andere mensen toe die uw kant kozen. Onder

druk hiervan betaalden de militairen uiteindelijk de volledige som. Ze waarschuwden u dat u hiervan spijt zou krijgen.

U merkte dat u sindsdien door deze personen in de gaten werd gehouden. Ten gevolge hiervan verbleef u slechts zelden thuis. Exact een maand na het voorval in de winkel werd op 25/11/2011 uw zus ontvoerd. Dit gebeurde nadat zij naar de markt was vertrokken. U kreeg de volgende dag een telefoontje van de militairen waarbij een grote som losgeld werd geëist. Op 27/12/2011 bracht u dit geld naar de afgesproken plaats, zijnde een tankstation in Grozny. Nadat u er was toegekomen kreeg u een telefoontje van uw zus ter bevestiging dat ze was vrijgelaten. Daarna betaalde u het geld. Toen men zag dat u een vuurwapen op zak had werd u op het hoofd geslagen. U verloor hierdoor het bewustzijn.

Toen u terug bijkwam, bevond u zich ergens aan de rand van de stad. U zag enkel veld. U merkte u dat er veel militairen in de buurt waren. U werd opnieuw geslagen. Uiteindelijk vertrokken de militairen met uitzondering van één persoon. Het was het uitgelezen moment om te ontsnappen. U sloeg de overgebleven persoon met een matras op het hoofd en liep weg. Onderweg werd u opgepikt door een oude man die u met zijn wagen naar het ziekenhuis bracht en van wie u een telefoon kreeg om naar familie mee te bellen. U belde een oom langs moederszijde op; deze kwam onmiddellijk naar het ziekenhuis en nam u mee naar zijn huis.

Tot 28/01/2012 verbleef u bij uw oom. Tijdens uw verblijf daar werd uw huis, dat van uw ouders en uw broer en dat van drie ooms langs vaderszijde doorzocht. Aangezien men u vroeg of laat zou vinden besloot uw oom u naar het buitenland te sturen.

Op 28/01/2012 bracht uw oom u naar Brest. In Brest logeerde u twee dagen. Dan werd u door een smokkelaar met een minibus weggebracht. Onderweg wisselde u van wagen. De tweede wagen bracht u naar Brussel. Op 07/02/2012 kwam u toe in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft werd vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Zo werd vooraleerst vastgesteld dat u geen enkel identiteitsdocument aanbracht en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw gebrek hieraan. U beweerde voor het Commissariaat-generaal dat u in de Russische Federatie over een intern en een internationaal paspoort beschikte. Geen van beide documenten legde u voor. Als reden hiervoor gaf u meerdere onderling tegenstrijdige verklaringen. Zo beweerde u aanvankelijk dat uw paspoort ergens thuis ligt, waar u niet wist. Toen u hierin om meer verduidelijking werd gevraagd beweerde u dat het alvast niet op uw adres in Tsjetsjenië ligt. U verklaarde daarbij niet te weten of uw documenten in beslag waren genomen (CGVS p.4). Kort hierop volgend uitte u het vermoeden dat de documenten bij de personen waren die u problemen hadden berokkend. U voegde daaraan toe dat er huiszoeken waren geweest op uw woonplaats, bij uw ouders en bij drie ooms. U wist niet wanneer deze hadden plaatsgevonden, door welke dienst zij werden uitgevoerd en of er iets in beslag genomen was (CGVS p.4). Later beweerde u, in tegenstelling tot dit alles, dat uw beide paspoorten in beslag waren genomen: uw intern paspoort zou zijn afgenomen op 25/11/2011 toen u het losgeld was gaan betalen (CGVS p.4) en uw internationaal paspoort tijdens een huiszoeking (CGVS p.6-7). Dit botst met uw onwetendheid in uw eerdere verklaringen. U werd op deze tegenstrijdigheden gewezen en bleef uiteindelijk bij uw laatste beweringen dat de documenten in beslag werden genomen (CGVS p.5).

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin had gemeld dat de documenten in beslag waren genomen. U beweerde dat uw intern paspoort "nog thuis in Tsjetsjenië" lag. U beweerde daarbij nooit een internationaal paspoort te hebben gehad (DVZ punt 21). U werd ook hier op gewezen en beweerde dat u, op vraag van de ambtenaar, slechts

kort over uw documenten had gesproken en dat u niets over uw internationaal paspoort verteld had (CGVS p.5). Dit blijkt echter niet uit het administratief verslag.

Soortgelijke vaststellingen werden gemaakt omtrent uw geboorteakte. Zo beweerde u aanvankelijk dat uw geboorteakte misschien thuis ligt en preciseerde daarbij dat u onder "thuis" de plaats bedoelt waar u in Tsjetsjenië woonde. U voegde hieraan toe dat dit zo was indien het document niet was afgenomen (CGVS p.5). Enige tijd later beweerde u dan weer dat uw geboorteakte bij een huiszoeking in beslag was genomen (CGVS p.7).

Wat dit alles betreft moet worden opgemerkt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dus ook voor een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming. De vaststelling dat u over uw identiteitsdocumenten, en meer bepaald over het gebrek eraan, manifest bedrieglijke verklaringen aflegt ondermijnt uw asielaanvraag ernstig. Het wijst erop dat u deze documenten achterhoudt om zo de Belgische autoriteiten te misleiden.

Wat uw ingeroepen vluchtmotief betreft werd tevens een gewichtige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw onderlinge verklaringen. Zo had u eerder bij het opstellen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal aangegeven dat de militairen, die uw winkel hadden bezocht, effectief waren vertrokken zonder te betalen (vragenlijst CGVS). Bij uw eigenlijke gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat de militairen uiteindelijk voor hun vertrek betaald hadden nadat omstaanders tussenbeide waren gekomen (CGVS p.12). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat de tolk bij het optekenen van uw verklaringen voor de vragenlijst een fout had gemaakt. Deze bewering mist echter iedere onderbouwing. Daarbij wordt opgemerkt dat u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u gevraagd werd of er bij het opstellen van de vragenlijst onregelmatigheden waren geweest, dit niet meldde. U verklaarde daarentegen dat de tolk tijdens het interview slechts éénmaal gemist had zijnde in de volgorde van de gebeurtenissen tussen de betaling van het losgeld en de vrijlating van uw zus (CGVS p.2).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd daarnaast vastgesteld dat uw kennis omtrent de ontvoering van uw zus en haar uiteindelijke vrijlating uitermate beperkt is. Zo bleek u niet te weten door hoeveel personen uw zus ontvoerd werd, rond welk tijdstip dit gebeurde, waarheen zij gebracht werd, wat er met haar gebeurde na haar ontvoering en op welke wijze zij werd vrijgelaten. U verklaarde dit alles niet te weten (CGVS p.13-14). Gegeven de ernst van de feiten en aangezien u sinds deze gebeurtenis nog geruime tijd bij uw oom verbleef en tevens nog contact onderhield met uw familie – zo zou u ondermeer vanuit België nog telefonisch gehad hebben met uw broer waarbij de situatie van uw zus zou zijn besproken (CGVS p.10-11) – is deze onwetendheid ongeloofwaardig. Daarnaast dient de bedenking te worden geformuleerd waarom uw zus, als slachtoffer van ontvoering door de autoriteiten, nog steeds op hetzelfde adres in Tsjetsjenië verblijft. U werd hierop gewezen en beweerde dat men u viseerde en niet uw zus. U voegde hier weliswaar aan toe dat men met u wou afrekenen via uw familie (CGVS 14). Met deze laatste woorden draagt u zelf bij tot de bedenking die hierboven werd vermeld. Indien uw zus immers in het verleden reeds werd ontvoerd omdat men u niet vond, zou zij vanwege uw huidige verblijf in België opnieuw het slachtoffer van represailles kunnen worden. En dat maakt haar verblijf op haar vaste woonplaats gevaarlijk en onwaarschijnlijk.

Al deze vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Het medisch attest dd. 29/11/2011 is niet in staat dit oordeel te wijzigen. U verklaarde dat u in het ziekenhuis was beland nadat u, zwaar toegetakeld, was ontsnapt aan uw belagers. Dit attest zou deze raadpleging in het ziekenhuis bewijzen. Welnu, er werd dienaangaande vastgesteld dat u niet op de hoogte bleek te zijn van de korte inhoud van het attest. Zo verklaarde u op de vraag welke diagnose werd gesteld dat u het niet vanbuiten leerde. U noemde vervolgens kneuzingen, sporen van slagen en een hersenschudding. Welnu, het attest zelf spreekt enkel van een hersenschudding. Daarnaast kon u niet zeggen wat u door het ziekenhuis ter verdere behandeling aanbevolen werd. U beweerde het niet te weten maar gaf aan dat uw oom het wel weet. U voegde hier nog aan toe dat u toen in een zeer slechte toestand was (CGVS p.6). Welnu, het attest vermeldt als aanbeveling een neurologische behandeling. De vaststelling dat u deze zaken niet weet, ondermijnt wederom uw geloofwaardigheid. Uw suggestie dat u destijds in een slechte medische toestand verkeerde is daarbij volkomen irrelevant. Deze informatie kon immers nadien door u geraadpleegd worden, te meer daar u zelf in het bezit was van het medisch attest.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot moet worden vermeld dat u naast het besproken medisch attest uw Russisch rijbewijs voorlegde. Beide documenten had u niet eerder voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U had er integendeel verklaard dat zij eveneens nog thuis in Tsjetsjenië lagen (punt 21). U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u in deze veronderstelling verkeerde totdat u onlangs deze documenten in uw jaszak terugvond toen u uw kledij in de was deed (CGVS p.2). De opmerkingen indachtig over het lot en de verblijfplaats van uw andere documenten kunnen bij deze uitleg vragen worden gesteld. In ieder geval dient te worden gesteld dat uw rijbewijs geen informatie biedt over de problemen die u zouden hebben genoodzaakt het land te verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij stelt in dit verband onder meer dat “*de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*”, “*art. 62 van voormelde Vreemdelingenwet*”, “*de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25/09/1986 nummer 26933)*”, “*art. 8 en art. 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*” en “*art. 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*” stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Vervolgens haalt verzoekende partij in een tweede en derde middel de schending aan van respectievelijk artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Tenslotte merkt verzoekende partij in een vierde middel, getiteld “*Originelen worden neergelegd ter zitting*”, onder meer op dat zij als bijlage haar geboorteakte bijbrengt die haar broer haar heeft toegestuurd. De Raad oordeelt dat ingevolge hun onderlinge verwevenheid deze middelen gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad wijst erop dat “vervolging” in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 een voortdurende of systematische schending van mensenrechten veronderstelt, die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 101, e.v. en UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, 51) en dit omwille van iemands ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uit de verklaringen van verzoekende partij zoals afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS en zoals geciteerd in het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekende partij enkel geviseerd zou worden door de militairen omdat zij de militairen als het ware heeft gedwongen om voor het bouw materiaal te betalen dat zij in haar winkel hadden besteld. Door deze actie, bleef zij in het vizier van deze militairen. Nergens uit haar verklaringen blijkt echter dat verzoekende partij door de militairen werd lastiggevallen omwille van haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Derhalve vertonen de door verzoekende partij aangehaalde feiten geen *nexus* met één van de criteria zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en kan in geen geval worden aangenomen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van voornoemd artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Aangaande de tegenstrijdigheden omtrent de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal over het ontbreken van haar intern en internationaal paspoort, argumenteert verzoekende partij dat uit de – in het verzoekschrift geciteerde – vragen die haar tijdens het gehoor werden gesteld, inderdaad geen duidelijkheid blijkt over de paspoorten. Zij meent dat het beter was geweest om concreet de vragen één voor één te stellen tot het antwoord duidelijk was. Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij sprak over “het paspoort”, zonder concreet te vragen naar het intern of het internationaal paspoort. Verzoekende partij verduidelijkt dat haar intern paspoort in een mapje in het handschoenkastje van haar wagen lag. Zij kan met zekerheid stellen dat dit paspoort in beslag werd genomen. Wat haar internationaal paspoort betreft, preciseert verzoekende partij dat dit document bij haar thuis in een kluis lag. Zij legt uit dat zij tijdens de huiszoeking bewusteloos werd geslagen en dat zij in feite niet weet of het in beslag is genomen of niet, doch zij heeft een vermoeden dat dit het geval is aangezien het hele huis overhoop werd gehaald. Verzoekende partij besluit dat zij in feite niet weet waar haar internationaal paspoort is. Zij meent dat haar antwoorden wel degelijk duidelijk zijn en geenszins tegenstrijdigheden bevatten.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat haar intern paspoort nog thuis in Tsjetsjenië lag en dat zij nooit een internationaal paspoort heeft gehad. Op het Commissariaat-generaal beweerde verzoekende partij dan weer dat zij in de Russische Federatie over een intern en een internationaal paspoort beschikte, maar dat zij geen van deze documenten kan voorleggen (over de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal: zie punt 2.2.6.1. en punt 2.2.6.2.). Eerst gaf verzoekende partij aan dat haar paspoort ergens thuis lag maar dat zij niet wist waar. Hierna stelde verzoekende partij dan weer het volgende: “*Thuis liggen de documenten zeker niet*”, waarbij zij preciseerde dat er niets op haar adres is (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 4). Verzoekende partij verklaarde uitdrukkelijk dat zij niet weet of haar documenten in beslag zijn genomen of niet. Kort daarop uitte verzoekende partij echter het vermoeden dat degenen die voor haar problemen hebben gezorgd, haar documenten hebben. Zij stelde hierbij dat er een huiszoeking was uitgevoerd bij haar, bij haar ouders en bij haar oom. Op de vraag of er iets in

beslag werd genomen tijdens deze huiszoekingen, antwoordde verzoekende partij het volgende: *“Dat kan ik niet zeggen, in die korte periode ben ik niet thuis geweest. Heb het niet onderzocht. Indien ze me aangehouden hadden zouden ze me vermoorden”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 4). Even later wijzigt verzoekende partij haar eerder afgelegde verklaringen op radicale wijze: *“Degenen die me geslagen hebben, hebben uitgevoerd. Ze hebben al mijn documenten in beslag genomen, mijn beide paspoorten, papieren, wagen en appartement.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 6). Verzoekende partij stelde dat haar internationaal paspoort tijdens de huiszoeking in beslag werd genomen, terwijl haar Russisch paspoort, dat in een map in haar wagen lag, op 25 november in beslag werd genomen, toen zij het geld betaalde om haar zus vrij te krijgen. In haar verzoekschrift bevestigt verzoekende partij dat haar intern paspoort in een mapje in het handschoenkastje van haar wagen lag en dat dit paspoort in beslag werd genomen. Wat betreft haar internationaal paspoort geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift nog eens een totaal andere versie, namelijk dat dit document bij haar thuis in een kluis lag maar dat zij niet weet of het nu in beslag is genomen of niet, omdat zij tijdens de huiszoeking bewusteloos werd geslagen.

De Raad is niet in het minst overtuigd door de poging van verzoekende partij om haar absoluut inconsistent verhaal met betrekking tot haar identiteitsdocumenten plausibel te doen overkomen. Dat er sprake zou zijn van enige verwarring, veroorzaakt door de vraagstelling tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij wordt aanvankelijk gevraagd waar haar *“paspoort”* is. Hierbij blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag duidelijk dat verzoekende partij weet dat men hier het binnenlands Russisch paspoort bedoelt. Met betrekking tot de vragen over het ontbreken van dit document, geeft verzoekende partij wisselende verklaringen, zoals hierboven werd weergegeven, om uiteindelijk te concluderen dat het op 25 november in beslag werd genomen. Verzoekende partij wordt hierna uitdrukkelijk gevraagd of zij een internationaal paspoort had, waarop zij bevestigend antwoordde. Zoals reeds gesteld, verklaarde verzoekende partij dat dit document thuis lag en tijdens de huiszoeking in beslag werd genomen, terwijl zij eerder al stelde dat zij niet kon zeggen of er iets in beslag werd genomen tijdens de huiszoekingen omdat zij in die korte periode niet thuis geweest is. De Raad meent dat de interviewer op het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor voldoende duidelijke vragen heeft gesteld, zoals onomstotelijk blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag. Van enige verwarring kan derhalve geen sprake zijn. Zelfs indien al zou kunnen worden aangenomen dat er sprake is van enige onduidelijkheid, *quod non*, vormt dit geen excuus voor de wel erg wisselende verklaringen die verzoekende partij desbetreffend heeft afgelegd.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bevestigt dat haar intern paspoort in een mapje in het handschoenkastje van haar wagen lag en dat dit document zeker in beslag werd genomen, merkt de Raad op dat de loutere bevestiging van de uiteindelijke versie van verzoekende partij de tegenstrijdigheden die hieromtrent werden vastgesteld uiteraard niet opheffen.

Terugkomend op de uitleg in het verzoekschrift dat verzoekende partij niet weet of haar internationaal paspoort in beslag is genomen of niet, aangezien zij tijdens de huiszoeking bewusteloos werd geslagen, is de Raad van oordeel dat dergelijke argumentatie moeilijk ernstig te nemen valt, daar deze compleet niet in te passen valt in haar eerder gedane verklaringen. Zo blijkt uit de inhoud van het gehoor duidelijk dat verzoekende partij, op het moment dat de huiszoeking bij haar thuis plaatsvond, niet thuis was. Zij stelde tijdens haar gehoor zelfs dat zij niet eens weet wanneer deze huiszoekingen hebben plaatsgevonden (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 4). De uitleg dat zij tijdens deze huiszoeking bewusteloos werd geslagen, gaat dan ook niet op. Ten tweede merkt de Raad op dat dergelijk betoog volledig ingaat tegen hetgeen zij eerder uitdrukkelijk gesteld heeft, met name dat haar internationaal Russisch paspoort wel degelijk in beslag werd genomen tijdens de huiszoeking. Het spreekt voor zich dat desbetreffend argument de tegenstrijdigheden niet opheft. Tot slot wenst de Raad in dit verband nog op te merken dat verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangegeven dat haar broer naar haar thuis is teruggekeerd om haar geboorteakte, die ook in de kluis zou hebben gelegen, te zoeken en naar haar op te sturen. Verzoekende partij zou dan logischerwijze ook in kennis moeten zijn gesteld over het feit of haar internationaal paspoort zich nog steeds in haar woning bevindt of niet.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan aangaande vaststellingen van verwerende partij.

2.2.6.1. Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal over het ontbreken van identiteitsdocumenten, merkt verzoekende partij in eerste instantie op dat zij de tolk die haar bijstond op

de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed begreep of omgekeerd. Zij wijst erop dat zij dit ook meteen heeft aangegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal toen men haar vroeg hoe het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen. Verzoekende partij haalt ten tweede aan dat enkel de korte vragenlijst met haar problemen, zijnde 8 vragen, haar werd voorgelezen na het interview en niet meer alle details die zij weergaf in de vragenlijst. Ten derde stelt verzoekende partij zich de vraag welke opleiding als tolk/vertaler de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft genoten. Zij merkt op dat onderaan het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken te lezen staat dat het gesprek heeft plaatsgevonden in het Russisch-Engels, terwijl het rapport opgesteld is in het Nederlands. Verzoekende partij is van mening dat er geen enkele garantie is met betrekking tot de tweede vertaling die heeft plaatsgevonden door de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf. Verzoekende partij concludeert dat een eventuele tegenstrijdigheid aangaande de documenten tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal haar niet kunnen worden verweten. Naast haar argumentatie omtrent de vertaalproblemen die zouden hebben plaatsgevonden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, betoogt verzoekende partij dat zij inderdaad niet tijdens dit gehoor gemeld heeft dat haar documenten in beslag werden genomen, aangezien zij dit niet weet.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij de tolk die haar bijstond op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed begreep of omgekeerd. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij de volgende verklaring ondertekende: *"Ik verklaar de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk"* (administratief dossier, stuk 9, p. 3). Verzoekende partij heeft weliswaar bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangegeven dat de tolk één fout heeft gemaakt, doch verzoekende partij heeft geen enkel gewag gemaakt van enige fouten met betrekking tot haar verklaringen over het ontbreken/bestaan van haar identiteitsdocumenten. Verder merkt de Raad op dat, waar verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat niet het ganse verslag werd voorgelezen, maar slechts de 8 vragen onder titel 3: *"De vrees of het risico bij terugkeer"*, uit het administratief dossier echter kan worden afgeleid dat zowel de volledige *"vragenlijst"* als de *"verklaring"* haar na afloop nog eens werd voorgelezen in het Russisch. Aan het einde van de vragenlijst staat immers het volgende vermeld: *"Het verslag werd voorgelezen in het Russisch"*, waarna verzoekende partij zonder opmerkingen de inhoud van het gehoorverslag heeft aanvaard door het document te ondertekenen (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 4). Eveneens wordt aan het einde van de verklaring vermeld dat het verslag haar werd voorgelezen in het Russisch (administratief dossier, stuk 8, verklaring, p. 6). Ook hier formuleerde verzoekende partij geen opmerkingen. Haar bewering dat zij slechts een deel van de inhoud van haar interview opnieuw te horen kreeg, vindt derhalve geen steun in de stukken van het administratief dossier. Waar verzoekende partij betoogt dat er geen enkele garantie is met betrekking tot de tweede vertaling (Engels-Nederlands), wijst de Raad erop dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt de dossierbehandelaar die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daarnaast benadrukt de Raad dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Toen verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de op Dienst Vreemdelingenzaken gedane verklaring dat zij nooit een internationaal Russisch paspoort zou hebben gehad, stelde verzoekende partij dat zij dit niet gezegd had en dat daar zelfs niet naar gevraagd werd (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 7). Dat dergelijke vraag niet gesteld werd en dat verzoekende partij dit niet zou hebben verklaard, zijn beweringen die niet stroken met de inhoud van de verklaring (administratief dossier, stuk 8, verklaring, vraag 21).

Wat haar intern Russisch paspoort betreft, merkt de Raad op dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal eveneens aangaf dat haar paspoort *"Ergens thuis"* zou liggen. In de loop van het interview geeft verzoekende partij echter zodanig veel verschillende versies omtrent de reden waarom zij haar intern paspoort niet kan voorleggen, dat aan deze verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij slaagt er niet in om deze tegenstrijdigheden in haar verzoekschrift goed te praten (zie punt 2.2.5.2.).

Op basis van het voorgaande, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zich taal/vertaalproblemen hebben voorgedaan tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij maakt evenmin duidelijk op welke wijze eventuele taal/vertaalproblemen de verschillende flagrante tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en op het Commissariaat-generaal anderzijds kunnen opheffen. Tot slot stipt de Raad nog eens aan dat verzoekende partij met betrekking tot de redenen waarom zij haar identiteitsdocumenten (intern en internationaal paspoort) niet kan voorleggen, opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aflegt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad niet gemeld heeft dat haar documenten in beslag werden genomen, aangezien zij dit niet weet, meent de Raad zich te kunnen beperken tot de verwijzing naar de uiteenzetting onder punt 2.2.5.2.

2.2.7.1. Inzake de tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen omtrent haar geboorteakte, stelt verzoekende partij dat zij dit document thans kan bijbrengen. Zij stelt dat een kopie werd toegevoegd aan het verzoekschrift, maar dat zij het origineel document dat in haar bezit is zal neerleggen ter terechtzitting. Verzoekende partij legt uit dat dit document, net als haar internationaal paspoort, in haar woning in Tsjetsjenië in een kluis lag. Haar broer is naar de woning teruggekeerd op haar vraag en hij heeft de geboorteakte gevonden en naar haar opgestuurd, aldus verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad merkt ten eerste op dat bovenstaande uitleg niet verklaart waarom zij dergelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De Raad benadrukt dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat haar geboorteakte "*misschien thuis*" lag, terwijl zij enige tijd later stelde dat haar geboorteakte bij een huiszoeking in beslag werd genomen: "*Die was ook thuis. Ze namen alles.*" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 5 en 7). Verder stelt de Raad vast dat het niet geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij, die tijdens haar gehoor in tweede instantie aangaf dat haar geboorteakte in beslag werd genomen tijdens een huiszoeking, nu op de proppen komt met (een kopie) van haar geboorteakte, die nog steeds in de kluis in haar woning zou hebben gelegen. Deze handeling is op zich ook manifest in strijd met hetgeen zij tijdens haar gehoor heeft verklaard. Ten derde stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij haar schrijven van 3 augustus 2012 een – volstrekt onleesbare kopie – vergezeld van een beëdigde vertaling, heeft bijgebracht, doch dat zij op de terechtzitting het originele document niet heeft neergelegd, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift. De Raad duidt verzoekende partij erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.8.1. Aangaande de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld in verband met de problemen die verzoekende partij zou hebben ondervonden met militairen, licht verzoekende partij toe dat de militairen eerst niet wilden betalen maar dat verzoekende partij hen dwong uiteindelijk wel te betalen. Net om die reden zeiden de militairen dat ze nog zouden terugkeren. Beide verklaringen zijn derhalve geloofwaardig, zo stelt verzoekende partij. Zij stipt ook nog aan dat uit de lezing van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat zij de waarheid heeft verteld: ze wilden eerst niet betalen maar gezien de omstanders hebben ze uiteindelijk betaald.

2.2.8.2. Verzoekende partij tracht beide verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen door uit te leggen dat zij enerzijds stelde dat de militairen niet wilden betalen, maar dat zij anderzijds verklaarde dat de militairen uiteindelijk, onder druk, toch betaalden. Deze argumentatie kan in geen geval door de Raad worden gevolgd. Verzoekende partij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk het volgende: "*Toen gingen ze weg zonder betalen en dreigden terug te keren*" (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 3). De verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de militairen uiteindelijk zijn vertrokken zonder te betalen, valt duidelijk niet te rijmen met hetgeen zij op het Commissariaat-generaal heeft verkondigd, met name dat de militairen, na een licht gevecht en onder druk van de omstanders toch hebben moeten betalen. Het feit dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aanstipt dat zij net geviseerd wordt door de militairen omdat zij hen tot betaling heeft gedwongen, versterkt enkel dit tegenstrijdige karakter van haar opeenvolgende verklaringen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat, wat betreft de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, er geen sprake is van een taal/vertaalprobleem, zoals uiteengezet werd in punt 2.2.6.2., die aangaande tegenstrijdigheid zou kunnen goedpraten.

2.2.9.1. Nopens het vastgestelde gebrek aan kennis over de ontvoering van haar zus, verklaart verzoekende partij dat haar zus een maand na het incident niet meer naar huis kwam. Zijzelf en de andere familieleden zochten naar haar. Op een dag kreeg verzoekende partij een telefoontje dat haar zus ontvoerd zou zijn. Zij kreeg hierbij uiteraard geen details over het hoe, waar en wanneer van deze ontvoering. Evenmin kon zij deze vragen aan haar zus stellen. Verzoekende partij legt verder uit dat zij een som geld diende te brengen naar een afgesproken plaats. Eens daar kreeg zij een telefoon met de melding dat haar zus terecht was. Verzoekende partij werd echter bewusteloos geslagen en mishandeld, maar zij kon uiteindelijk ontsnappen. Verzoekende partij stelt dat zij haar zus niet meer heeft gesproken. Zij was weliswaar nog een tijd in haar land van herkomst, maar haar familie was bekommerd om haar welzijn, gezien zij de reden was voor de problemen. Verzoekende partij verklaart dat zij wist dat haar zus terecht was en dat zij het goed stelde. Verder zet verzoekende partij uiteen dat zij na de kennisname van de bestreden beslissing contact heeft gehad met haar broer onder meer om te vragen wat haar zus precies is overkomen. Zij kwam er toen achter dat haar familie haar blijkbaar heeft willen sparen. Haar zus werd tijdens haar ontvoering verkracht, wat met zich meebrengt dat verzoekende partij onmogelijk nog kan terugkeren naar haar land omdat dit een schande is voor haar familie. Verzoekende partij benadrukt dat zij dit niet wist ten tijde van haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partij concludeert dat het geheel onredelijk is van verwerende partij om te stellen dat de geloofwaardigheid van haar relaas in het gedrang komt omdat zij geen details over die ontvoering kan geven. Zij betoogt dat het net ongeloofwaardig zou overkomen indien zij deze gebeurtenis in geuren en kleuren zou kunnen vertellen.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij opnieuw haar verhaal over de ontvoering en de vrijlating van haar zus uit de doeken doet. Het louter opnieuw weergeven van dit gebeuren volstaat niet om haar gebrek aan informatie desbetreffend goed te praten.

Waar verzoekende partij stelt dat zij, hoewel zij nog een tijd in haar land van herkomst heeft verbleven, niet meer met haar zus heeft gesproken omdat zij wist dat haar zus terecht was en het goed stelde en omdat haar familie om haar welzijn bekommerd was gezien zij de reden was voor de problemen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor nochtans duidelijk het volgende aangaf: *“Via mijn zus wilden ze mij pakken en afrekenen. ... We weten ook niet, wat er nog zou gebeuren. Indien ze nog een keer ontvoerd wordt zal ik moeten terugkeren om mijn zus te redden met mijn dood.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 13-14). Indien verzoekende partij niet zeker was of er in de toekomst iets met haar zus zou gebeuren, omdat haar belagers via haar zus met haar willen afrekenen, komt het geenszins plausibel over dat verzoekende partij, hoewel zij hiertoe de mogelijkheden had, bij haar familie niet verder heeft geïnformeerd over de omstandigheden waarin haar zus werd vastgehouden en vrijgelaten. In dit verband is het ook merkwaardig dat haar zus, ondanks het risico dat zij loopt om opnieuw te worden lastiggevalen, nog steeds op hetzelfde adres woont in Tsjetsjenië, zo merkt verwerende partij eveneens op in haar beslissing. De verdere uiteenzetting van verzoekende partij dat zij via haar broer dan toch te weten is gekomen dat haar zus door haar ontvoerders verkracht is, en dat zij dit niet eerder kon zeggen omdat zij dit niet wist ten tijde van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken/het Commissariaat-generaal, doet nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Schijnbaar kon verzoekende partij, eens zij geconfronteerd werd met een negatieve beslissing van de commissaris-generaal, dan toch op relatief eenvoudige wijze meer details te weten komen over de ontvoering van haar zus. De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij dan niet eerder de moeite aan de dag heeft gelegd om via haar familie informatie te vragen met betrekking tot deze elementen. Hoewel haar familie haar heeft willen sparen door dit nieuws niet spontaan aan haar te melden, blijkt dat men wel degelijk bereid was om haar meer informatie te verschaffen indien zij hier expliciet naar zou vragen. De Raad merkt bijkomend nog op dat, aangezien haar zus verkracht zou zijn geweest door haar ontvoerders, het des te minder aannemelijk overkomt dat zij nog steeds op haar oude adres zou verblijven. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen valabele verschoningsgrond naar voor brengt in haar verzoekschrift voor het vastgestelde gebrek aan kennis met betrekking tot deze belangrijke gebeurtenis en de gevolgen ervan.

2.2.10.1. Wat betreft de onwetendheid over de inhoud van het door verzoekende partij neergelegde medisch attest, poneert verzoekende partij dat haar verklaringen wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn. Verzoekende partij meent dat het gaat om details van haar asielrelaas en bevestigt dat zij wel

degelijk kneuzingen vertoonde gezien de vele slagen die haar werden toegediend door haar ontvoerders. Zij stipt aan dat een hersenschudding nu eenmaal het gevolg is van harde slagen op het hoofd of vallen. Zij ziet dan ook niet in hoe deze verklaringen als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.2.10.2. De Raad merkt op dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van de korte inhoud van het attest, in het attest enkel melding wordt gemaakt van een hersenschudding, terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor aangeeft dat zij in zeer slechte toestand was en dat zij geslagen werd met een matras (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 20 maart 2012, p. 6). Indien zij dan werkelijk kneuzingen en sporen van slagen op haar lichaam zou hebben gehad, hetgeen een logisch gevolg zou zijn van de mishandelingen die zij beweert te hebben ondergaan, kan verwacht worden dat deze effectief worden vermeld in het medisch verslag. Ten tweede merkt de Raad op dat verwerende partij eveneens opmerkt dat verzoekende partij niet kon zeggen welke behandeling werd aanbevolen door het ziekenhuis, terwijl dit gewoon vermeld staat in het korte attest dat zij bijbrengt. Van verzoekende partij, die een document bijbrengt waarmee zij de waarachtigheid van de door haar vertelde gebeurtenissen tracht aannemelijk te maken – waardoor haar verklaringen hieromtrent uiteraard niet als details kunnen worden afgedaan – kan toch wel redelijkerwijze worden verwacht dat zij tenminste op de hoogte is van de inhoud van dit document. Wat er ook van zij, de Raad is van oordeel dat dergelijk document op zich niet kan volstaan om haar asielrelaas te staven, aangezien de oorzaak van en de omstandigheden waarin de hersenschudding werd opgelopen niet in dit attest vermeld staan. Eveneens dient gewezen te worden op de vele flagrante tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal evenals op het gebrek aan kennis met betrekking tot bepaalde elementen, die ervoor hebben gezorgd dat in geen geval geloof kan worden gehecht aan haar relaas.

2.2.11.1. Met betrekking tot het pas op het Commissariaat-generaal neerleggen van het medisch attest en haar Russisch rijbewijs, verduidelijkt verzoekende partij dat zij aanvankelijk dacht dat deze documenten nog thuis lagen in Tsjetsjenië, doch dat zij die terugvond in haar jaszak na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij benadrukt verder in het verzoekschrift dat haar rijbewijs tevens een bewijs van identiteit is en dat verwerende partij geen opmerkingen heeft gemaakt over de waarachtigheid ervan.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij opnieuw dezelfde verklaring geeft voor het plotse opduiken van deze documenten. Dit doet geen afbreuk aan de opmerking van verwerende partij dat, de opmerkingen in acht genomen over het lot en de verblijfplaats van haar andere documenten, er vragen kunnen worden gesteld bij deze uitleg. De Raad merkt op dat een rijbewijs geen bewijs is van identiteit (een intern en internationaal paspoort zijn dit echter wel) en dit, zoals verwerende partij opmerkt in haar beslissing, geen informatie bevat over de problemen die verzoekende partij zou hebben genoodzaakt om haar land te verlaten. Met betrekking tot het neergelegde medisch document, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld werd onder punt 2.2.10.2.

2.2.12.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij voorbijgaat aan de kern van haar relaas, met name dat zij inmiddels gezocht wordt en dat haar leven en dat van haar gezin in gevaar zijn. Zij beklemtoont dat zij wel degelijk geïsoleerd wordt, gelet op het feit dat haar zus enkel met smeergeld kon worden vrijgekocht en dat haar vrees actueel is nu haar zus pas na haar eigen vasthouding terug opdook. Zij benadrukt verder nog dat haar verklaringen zonder meer een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoekende partij merkt in dit verband op dat zij wel degelijk documenten bijbrengt die haar verklaringen ondersteunen en staven.

2.2.12.2. De Raad merkt op dat het vasthouden aan de bewering dat zij en haar gezin in hun land van herkomst wel degelijk gevaar lopen en het benadrukken dat haar problemen actueel zijn omdat haar zus pas na haar eigen vasthouding terug opdook, niet dienstig is, aangezien dergelijke opmerkingen geen ander licht kunnen werpen op de vaststelling dat haar relaas – om verscheidene redenen – ongeloofwaardig is. De ongeloofwaardigheid van haar relaas zorgt er eveneens voor dat haar betoog dat haar verklaringen zonder meer een voldoende bewijs kunnen zijn, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, geen soelaas biedt. Dat zij in ieder geval wel documenten bij zou brengen die haar verklaringen ondersteunen en staven, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing en uit onderhavig arrest blijkt immers dat verzoekende partij dergelijke overtuigingsstukken geenszins bijbrengt.

2.2.13.1. Verzoekende partij haalt aan dat zij de bescherming van haar eigen overheidsinstanties niet kan invoeren. Verwerende partij stelt immers zelf in haar beslissing dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar nog steeds complex blijft door de verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, het argument dat zij voor haar problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de in haar land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

2.2.14. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de in punt 2.2.13.1. vermelde passage uit de bestreden beslissing, en merkt op dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio, voldoende is om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten. Zij verwijst desbetreffend naar een arrest van de Raad van State. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij aan haar dossier slechts één rapport toevoegt om haar deze status te weigeren. Nochtans wordt op bladzijde vier van dit rapport uitdrukkelijk aangegeven dat de algemene mensenrechtensituatie er slechts zijdelings in wordt besproken. Eveneens merkt zij op dat het bijgebrachte rapport de situatie *anno* 2011 niet weergeeft maar enkel feiten schetst uit de jaren negentig tot en met 2009. Dit rapport handelt aldus enkel over de situatie in het verleden. Verzoekende partij argumenteert verder dat, hoe dan ook, wel uitdrukkelijk de bezorgdheid over de mensenrechtenschendingen in het rapport wordt aangehaald. Zij besluit dat de subsidiaire beschermingsstatus haar ten onrechte wordt geweigerd. De Raad wijst erop dat, indien verzoekende partij wenst te argumenteren dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt onvoldoende pertinent en achterhaald is, het aan verzoekende partij toekomt om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partij brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoonst dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 12, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011) niet correct zou zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het argument van verzoekende partij dat het rapport van verwerende partij niet actueel zou zijn, feitelijke grondslag mist. Immers dateert een groot deel van de bronnen van 2010 en zelfs 2011 en worden feitelijkeheden behandeld die dateren van de zomer van 2010 en van maart 2011. Verder stelt de Raad vast dat de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen, die door verwerende partij niet worden ontkend – waarbij verzoekende partij verwijst naar de bestreden beslissing en naar de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt – vanzelfsprekend niet volstaat om aan te tonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Immers weerlegt verzoekende partij op generlei wijze de sterkt afgenomen frequentie en het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen waardoor terecht voor gewone burgers niet langer gewag kan worden gemaakt van een "reëel" risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 maart 2012 de kans

kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.17. In de mate dat verzoekende partij door de loutere vermelding van de artikelen 8 en 14 EVRM deze artikels geschonden acht, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State echter stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikels zou hebben geschonden, is dit onderdeel van de aangevoerde middelen onontvankelijk.

2.2.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT